

Arrest

nr. 184 091 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 maart 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. O. TENDAYI wa KALOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 28 oktober 2016 België binnen.

Op 18 november 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit de VIS-databank blijkt dat de Portugese autoriteiten een Schengenvisum geldig van 21 juni 2016 tot 4 augustus 2016 aan de verzoekende partij hebben uitgereikt.

Op 2 december 2016 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Portugese instanties op grond van artikel 12, paragraaf 4 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening).

Op 2 februari 2017 stemmen de Portugese autoriteiten in met de overname van de verzoekende partij.

Op 10 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend en is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : A.S.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1983

geboorteplaats : Cabinda

nationaliteit : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Angola verklaart te zijn, diende op 18.11.2016 een verzoek tot internationale bescherming in België in. Hij legde een identiteitskaart van Angola met nummer (xxx), afgegeven op 13.03.2012 en geldig tot 12.03.2017, voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Portugese consulaire diensten te Luanda de betrokkene op 21.06.2016 een Schengenvisum, geldig voor een verblijf van dertig dagen tussen 21.06.2016 en 04.08.2016, verstrekten.

De betrokkene werd gehoord op 25.11.2016 en verklaarde dat hij op 12.05.2016 van Angola met een transit in Marokko naar Portugal vloog met zijn paspoort en een volgens de betrokkene door de Portugese instanties afgegeven visum. Op 03.06.2016 vloog hij terug naar Angola. Op 27.10.2016 verliet hij Angola en vloog hij met een door een smokkelaar geregeld paspoort naar België.

De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België, hij voegde toe dat de smokkelaar hem naar België bracht. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Portugese instanties omdat de banden tussen Portugal en Angola volgens de betrokkene te sterk zijn en omdat hij vreest dat de Portugese instanties hem naar Angola zullen verwijderen.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte gewag van een in Frankrijk verblijvend familielid (tante).

Artikel 12(4) van Verordening 604/2013 stipuleert dat in geval de verzoeker houder is van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen de leden 1, 2 en 3 van toepassing zijn als het visum hem/haar daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat en zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten

wordt ingediend bepaalt dat in geval van de toepassing van artikel 12(4) het afgegeven en verlopen visum, een treffer die door het VIS werd verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) 767/2008 en rapportage en bevestiging van de informatie door de lidstaat die het visum verstrekte gelden als bewijs. Indirect bewijs zijn onder meer gedetailleerde en verifieerbare verklaringen van de verzoeker;

rapportage of bevestiging van de informatie door een internationale organisatie, zoals bijvoorbeeld de UNHCR of rapportage of bevestiging van de informatie door gezinsleden of reisgenoten.

Volgens de verklaringen van de betrokkene reisde hij op 12.05.2016 van Angola naar Portugal en keerde hij op 03.06.2016 terug naar Angola. Hij deed dit naar eigen zeggen met een door de Portugese consulaire diensten in Angola afgegeven visum.

Volgens de betrokkene was dit het enige visum dat hem ooit werd verstrekt. Op 27.10.2016 vloog hij naar eigen zeggen met een door een smokkelaar gefikt paspoort van Angola naar België.

We wensen te benadrukken dat het onderzoek middels het VIS resulteerde in één onderzoeksresultaat namelijk het op 21.06.2016 verstrekte visum. Er zijn geen resultaten die aantonen dat er nog visa werden afgegeven. De betrokkene stelde trouwens zelf dat hij maar een visum verkreeg. De betrokkene kan met dat visum alleszins niet op 12.05.2016 en 03.06.2016 heen en weer naar Portugal zijn gereisd vanwege de eenvoudige reden dat het pas op 21.06.2016 werd afgegeven.

Verder zijn we van oordeel dat loutere verklaringen in deze onvoldoende zijn en de betrokkene het bewijs dient te leveren van zijn vermeende terugkeer naar Angola op 03.06.2016. In het uiterste geval en bij ontbreken van formeel bewijs kan enkel op basis van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen worden besloten dat Portugal niet verantwoordelijk kan worden geacht.

Zijn paspoort en daarin aanwezige visa en eventuele in- en uitreisstempels voorleggen kan de betrokkene niet, hij liet zijn paspoort naar eigen zeggen achter in Angola voor zijn vertrek naar België. We benadrukken dat de verklaringen betreffende de modaliteiten van zijn vlucht naar België op 27.10.2016 uitermate vaag en onverifieerbaar bleken. De betrokkene stelde dat een Angolese smokkelaar in ruil voor 3500 dollar zijn reis naar België regelde en voor een vals paspoort zorgde. We merken op dat de betrokkene op het feit na dat het paspoort rood was geen enkele informatie kan verstrekken betreffende dat paspoort.

Bovenvermelde vaststellingen sterken ons in ons oordeel dat het bovenvermelde op 21.06.2016 verstrekte visum de betrokkene daadwerkelijk toegang verleende tot het grondgebied van de lidstaten en het daarna niet meer verliet.

Op 02.12.2016 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Portugese instanties. In ons verzoek werd gemeld dat de betrokkene stelde dat hij op 27.10.2016 op illegale wijze van Angola naar België reisde.

Op 02.02.2017 stemden de Portugese instanties in met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de

betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin- Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene verzette zich tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Portugese instanties vanwege de volgens hem sterke banden tussen Portugal en Angola. Dat er banden bestaan tussen Angola en exkolonisor Portugal betwisten we niet maar de betrokkene maakte op geen enkele wijze aannemelijk in welke mate dit gegeven een invloed zal hebben op de behandeling van zijn beschermingsverzoek door de Portugese instanties.

De betrokkene stelde verder dat hij vreest dat de Portugese instanties hem naar Angola zullen terugsturen, maar we benadrukken dat hij geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van deze vrees te beoordelen.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een verzoek voor internationale bescherming kan indienen indien hij dat wenst en hij in zijn hoedanigheid van verzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen zijn verzoek voor internationale bescherming onderzoeken en hem niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Portugal onderwerpt beschermingsverzoeken, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en kennis van zaken zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot bekomen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde dat na zijn aankomst in België werd vastgesteld dat hij een hernia had. Tijdens zijn verhoor verklaarde hij dat hij al een heelkundige ingreep onderging en dat nog een raadpleging bij een arts zou volgen. Het centrum van Bovigny, waar de betrokkene verbleef, deelde op 13.12.2016 mee dat de betrokkene zich vanwege medische redenen niet kon aanbieden tussen 08.12.2016 en 08.01.2017. Zonder medische tegenindicatie kon de betrokkene zich volgens de sociale dienst vanaf 09.01.2017 opnieuw aanbieden. Na het bericht en attest dd. 13.12.2016 volgden geen elementen meer betreffende de gezondheid van de betrokkene. We zijn van oordeel dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Portugese instanties tenminste vier werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en de Portugese instanties indien nodig conform de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele lopende behandelingen, medicijnen of noodzakelijke bijkomende maatregelen.

Verder zijn er geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds wordt vastgehouden met het oog op een overbrenging naar Portugal en dat indien zij een beroep doet op de gewone procedure een uitspraak van de Raad te laat zal komen.

Het uiterst dringend karakter van de vordering blijkt in voorliggende zaak duidelijk uit de uiteenzetting van de verzoekende partij en wordt door verweerder ook niet ter discussie gesteld.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 16 van de Dublin-III Verordening. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

« Première branche : de la violation de l'article 16 du RÈGLEMENT (UE) N° 604/2013 et de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, de la violation de l'article 62 de loi du 15 décembre 1980 et de l'erreur manifeste d'appréciation.

En ce que, la partie défenderesse conclut que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile du requérant lequel incombe au Portugal.

Alors que, l'article 16 du RÈGLEMENT N° 604/2013 prévoit : « Lorsque, du fait d'une grossesse, d'un enfant nouveau-né, d'une maladie grave, d'un handicap grave ou de la vieillesse, le demandeur est dépendant de l'assistance de son enfant, de ses frères ou sœurs, ou de son père ou de sa mère résidant légalement dans un des États membres, ou lorsque son enfant, son frère ou sa sœur, ou son père ou sa mère, qui réside légalement dans un État membre est dépendant de l'assistance du demandeur, les États membres laissent généralement ensemble ou rapprochent le demandeur et cet enfant, ce frère ou cette sœur, ou ce père ou cette mère, à condition que les liens familiaux aient existé

dans le pays d'origine, que l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère ou le demandeur soit capable de prendre soin de la personne à charge et que les personnes concernées en aient exprimé le souhait par écrit.»

Que pour comprendre l'étendu et la portée de cette disposition, il y a lieu de rappeler les considérants suivants de ce Règlement :

« Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, le respect de la vie familiale devrait être une considération primordiale pour les États membres lors de l'application du présent règlement. (Considérant point 14)

Il importe que tout État membre puisse déroger aux critères de responsabilité, notamment pour des motifs humanitaires et de compassion, afin de permettre le rapprochement de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent et examiner une demande de protection internationale introduite sur son territoire ou sur le territoire d'un autre État membre, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères obligatoires fixés dans le présent règlement (Considérant point 17) » ;

Attendu que le même Règlement donne la définition suivante concernant les proches :

«Proche», la tante ou l'oncle adulte ou un des grands-parents du demandeur qui est présent sur le territoire d'un État membre, que le demandeur soit né du mariage, hors mariage ou qu'il ait été adopté au sens du droit national » (Article 2 h du RÈGLEMENT N° 604/2013) ;

Qu'il définit également de la manière suivante ce qu'il faut entendre par titre de séjour lorsqu'il s'agit d'examiner la possibilité d'une dérogation aux critères de responsabilité : «titre de séjour», toute autorisation délivrée par les autorités d'un État membre autorisant le séjour d'un ressortissant de pays tiers ou d'un apatride sur son territoire, y compris les documents matérialisant l'autorisation de se maintenir sur le territoire dans le cadre d'un régime de protection temporaire ou en attendant que prennent fin les circonstances qui font obstacle à l'exécution d'une mesure d'éloignement, à l'exception des visas et des autorisations de séjour délivrés pendant la période nécessaire pour déterminer l'État membre responsable en vertu du présent règlement ou pendant l'examen d'une demande de protection internationale ou d'une demande d'autorisation de séjour » (Article 2 l du RÈGLEMENT N° 604/2013) ;

En l'espèce, le requérant a retrouvé en Belgique des membres de sa famille, notamment sa grand-mère, Madame UJ, née le (...)1942, pensionnée et domiciliée à 5580 LESSIVE, (...) ainsi que ses tantes Madame BL, née le (...)1967, auxiliaire polyvalente de soins, domiciliée à 1000 BRUXELLES, (...) et Madame SM, née le (...)1957, ouvrière (employée postale), domiciliée à 5580 LESSIVE, (...) ;

Que ces personnes représentent les plus proches parents connu du requérant en Europe et particulièrement en Belgique ;

Les liens familiaux ont existé entre le requérant et ses proches lorsqu'elles vivaient encore en Angola avant de rejoindre l'Europe ;

Que ces proches disposent en outre d'un titre de séjour légal en Belgique ;

Que certes, le requérant avait cru à tort que sa tante habitait en France ainsi qu'il l'avait déclaré, ce qui n'est pas en réalité le cas ;

Qu'il y a dès lors lieu de faire application de l'article 16 du RÈGLEMENT N° 604/2013 au cas d'espèce et d'autoriser le requérant à présenter sa demande de protection internationale en Belgique où réside des membres proches de sa famille ;

En refusant d'examiner la demande d'asile du requérant, la partie adverse porterait atteinte à l'unité familiale du requérant qui ne dispose pas d'autre famille en Europe que les personnes ci-avant citées ;.

Par conséquent, c'est en violation des articles précités que la partie défenderesse, a pris cette décision. »

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12.4 van de Dublin-III Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat *“België niet verantwoordelijk (is) voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Portugal toekomt”*, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoekende partij een Schengenvisum geldig van 21 juni 2016 tot 4 augustus 2016 van de Portugese autoriteiten gekregen heeft, dat haar verhaal dat zij zou teruggekeerd zijn naar Angola om daarna met een mensensmokkelaar naar België te reizen wordt niet geloofwaardig geacht, dat zij bijgevolg niet aannemelijk maakt het Schengen grondgebied verlaten te hebben en dat zij verklaard heeft geen familie in België te hebben, maar wel een tante in Frankrijk. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ingegaan op rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de Dublin Verordening, op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op de vrees van de verzoekende partij om terug te keren naar Portugal gelet op de nauwe banden tussen Portugal en Angola en op de gezondheid van de verzoekende partij.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 16, lid 1 van de Dublin-III Verordening. Zij meent dat voormeld artikel juncto de materiële motiveringsplicht geschonden is daar ze familie heeft in België, met name een grootmoeder en een tante.

Artikel 16 van de Dublin-III Verordening bepaalt dat:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de

verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.

3. De Commissie is bevoegd gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 45 vast te stellen betreffende de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de criteria om te bepalen of er sprake is van een bewezen verwantschapsrelatie, de criteria voor de beoordeling van het vermogen van de betrokkene om voor de afhankelijke persoon te zorgen en de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van het onvermogen om gedurende een significante tijdsspanne te reizen.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden voor overleg en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin-III Verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin-III Verordening. Voorts wordt op exhaustieve wijze ook aangegeven welke familieleden onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III Verordening vallen, met name met dat kind, die broer of zus, of die ouder.

In casu verklaart de verzoekende partij dat zij een grootmoeder en een tante in België wonen heeft en dat zij deze personen gevonden heeft nadat zij op 2 november 2016 op de Dienst Vreemdelingen zaken gehoord werd in kader van de Dublin-III Verordening. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij haar verklaringen met geen enkel begin van bewijs staaft. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat ze hiervan geen begin van bewijs vorgelegd heeft. Daarenboven laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze afhankelijk is van voormelde personen en verliest ze uit het oog dat voormelde familieleden niet onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III Verordening vallen. In tegenstelling tot artikel 2.h van de Dublin-III Verordening die de term “familielid” definieert, heeft artikel 16 van de Dublin-III Verordening het niet over een familielid. Artikel 16 van de Dublin-III Verordening bepaalt daarentegen uitdrukkelijk dat enkel een ‘*kind, broer of zus of ouder*’ aanleiding kan geven tot de toepassing van dit artikel.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd. Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending aannemelijk van artikel 16 van de Dublin-III Verordening juncto de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij in het hoofdgeding van haar middel daarenboven de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verwerende partij haar opnieuw had moeten horen daar haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingen zaken dateert van november 2016, terwijl de bestreden beslissing in maart 2017 genomen werd. De Raad wijst erop dat dit middel niet in het verzoekschrift werd aangevoerd. In dit verband dient er gewezen te worden op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij in het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst op de toepassing van artikel 8 van het EVRM, daar ze een grootmoeder en twee tantes in België wonen heeft, de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat zij dient aan te tonen dat enerzijds deze personen bloed- of aanverwanten zijn en dat zij daarnaast een gezin vormt met hen. In dit verband legt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voor dat deze personen bloed- of aanverwanten zijn. Voorts dient bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, rekening te worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Dit geldt natuurlijk eens te meer nu de verzoekende partij niet doelt op de relaties met de ouders, maar met een grootmoeder en tantes die inmiddels in België zouden wonen, dat de verzoekende partij niet bij haar grootmoeder en tantes gewoond heeft en verder geen enkel ander argument omtrent een mogelijke afhankelijkheid bijbrengt. De verzoekende partij toont dan ook geenszins enige band van afhankelijkheid, zoals vooropgesteld in artikel 8 van het EVRM, aan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

waarnemend voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS